

Sant Gil de Solanelles

Els Prats de Rei

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Nucli de Solanelles
Emplaçament En un petit nucli de cases ubicat en un creuament de camins.
Alçada: 692

Coordenades:

Latitud: 41.71984
Longitud: 1.53646
UTM Est (X): 378261
UTM Nord (Y): 4619706

Classificació

Número de fitxa 08170 - 47
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern Barroc Contemporani Popular
Segle XI-XXI
Any 1732
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: En els últims anys ha estat totalment rehabilitada.
Protecció Inexistent
Número inventari Sí, IPA-5980
Generalitat i altres inventaris
Accés Restringit
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: Bisbat de Vic. Carrer del Cloquer, 5 (08500 Vic)
Fitxes associades:
[Solanelles](#)
Autoria de la fitxa Jordina Sales Carbonell

Descripció

Presidint el petit nucli de cases de Solanelles s'alça l'església de Sant Gil. Es tracta d'un edifici religiós atípic, en el sentit que es fa difícil identificar-lo com a tal degut al seu aspecte extern d'edifici civil o gran casal.

Es tracta d'un estructura amb una sola nau rectangular de 8'7 x 12'5 m amb coberta a dues aigües i sostre de volta; té un absis trapezoïdal orientat al nord i un sistema d'arcs laterals a les parets longitudinals de la nau que conforma petites capelles. A la meitat nord-est de l'absis s'hi va annexar una petita rectoria de planta quadrangular. Al costat oest de la nau principal s'hi adossa un petit cos rectangular amb la façana alineada a la façana principal de l'església; aquest cos tenia unes escales d'obra que molt probablement donaven accés a la coberta.

La fàbrica és a base de filades horitzontals de carreus més o menys escairats, de diverses mides dins un mòdul mitjà, i amb els angles reforçats amb pedres cantoneres de mides més grans i més ben tallades. Disposa de varies obertures de diverses mides, algunes amb forma d'espitllera, repartides irregularment per les façanes. El perímetre interior conserva una cornisa decorativa, pròpia de l'estètica barroca-popular del segle XVIII. Fins fa pocs anys, encara eren visibles unes poques restes de la base d'un campanar d'espadanya al capdamunt de la teulada que dona a la façana principal. Actualment, aquests espadanya ha estat totalment reconstruïda.

Tot i que la fàbrica actual conservada respon a una gran reforma o reconstrucció de la primera meitat del segle XVIII (a la gran llinda de la porta encara es pot observar inscrit l'any 1732), i que ha tingut reformes posteriors, els orígens de l'edifici són altmedievals, tal i com assenyalava la documentació conservada.

Història

Es té constància de l'existència d'una torre al lloc de Solanelles per primer cop l'any 1022, moment en que ja deuria existir l'església de Sant Gil, atès que apareix documentada la parròquia de 'Solanolas' en una llista de parròquies del bisbat de Vic datable entre els anys 1025 i 1050. En origen, doncs, Sant Gil seria la capella castral, amb funcions parroquials, del castell o torre de Solanelles. L'any 1138, un tal Manasses i els seus fills cedeixen l'alou de Solanelles al monestir de Sant Pere de la Portella, i és en aquest document on per primer cop apareix referenciada l'advocació de l'església (Sancti Gili). L'any 1267 l'abadessa Blanca del monestir de Valldaura d'Olvan adquireix el castell de Solanelles amb la seva parròquia en nom del seu monestir, i passa a cobrar-ne el delme. Aquest cobrament dels delmes causà diversos conflictes entre l'abadia de Valldaura i els successius rectors de Sant Gil, fins el punt que l'any 1424 hagué d'intervenir el bisbe de Vic. Amb l'extinció del monestir de Valldaura a mitjan segle XV, els drets senyorials passaren a mans del monestir de la Portella. Fins 1438 es tenen referències de la categoria parroquial de Sant Gil, però desapareixen després d'aquest any.

Després de més de dos segles de buit documental, durant 1685, en una visita que el bisbe Pasqual fa a Sant Pere Sallavinera, es constata que Sant Gil de Solanelles era sufragània de Sant Pere. Actualment, encara que l'església de Sant Gil no té culte, continua depenent de Sant Pere Sallavinera. En els últims anys s'hi han dut a terme importants obres de rehabilitació de l'edifici, atès que la coberta estava gairebé esfondrada i l'estructura es trobava molt deteriorada.

Bibliografia

- BENET CLARÀ, Albert (1992): 'Sant Gil de Solanelles', Catalunya Romànica XIX. El Penedès, l'Anoia, Enciclopèdia Catalana, Barcelona, p. 346.
- PIQUER FERRER, Esperança; BENET CLARÀ, Albert (1992): 'Torre de Solanelles', Catalunya Romànica XIX. El Penedès, l'Anoia, Enciclopèdia Catalana, Barcelona, p. 313.
- RIBAS SALA, Francesc (2014), Projecte de rehabilitació de l'església de Sant Gil de Solanelles, Bisbat de Vic.

Enllaços d'interès:

<http://invarquit.cultura.gencat.cat/Cerca/Fitxa?index=0&consulta=&codi=5980>

